

Angela Marsons

VÉGZETES ÍGÉRET

Angela Marsons

VÉGZETES ÍGÉRET

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Fatal Promise

Copyright © Angela Marsons, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture. This Hungarian language edition is
published by arrangement with Bookouture and Little,
Brown Book Group, London.

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 666 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1. fejezet

Kim megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor a nővér levágta a gipszet a speciális fűrésszel. Úgy tűnt, mind az öt lábujja épségben maradt.

Végre érezhette, ahogy a friss, tiszta levegő körbejárja a mumifikálódott bőrt.

Felnyögött az örömtől, ahogy a sípcsontjához nyúlt, és megvakarta. A makacs viszketés hat hosszú héten át gyötörte, majd beleőrült.

– Minden rendben? – kérdezte a nővér mosolyogva.

– Igen – felelte Kim, és olyan erősen szántotta a körmeivel a lábszárát, hogy teljesen bepirosodott a bőr.

És mégis, hat hét szenvedés után a vakargatás valahogy nem nyújtotta azt a kielégülést, amiről álmodott. Voltak éjszakák, amikor azon töprengett, hogy a körfűrésszel levágja a gipszet, olyan rettenetesen viszketett a lába, de mindig ellenállt, és elképzelte ennek a pillanatnak az örömét. De a pillanat túl hamar véget ért.

A nővértől kapott egy nedves törülkövendőt, és jóleső érzéssel simította végig a gipsztől kipattogzott bőrt.

Az asszisztens félredobta a gipszet, Kim pedig az ágy szélére tette a jobb lábát. Hat hét pluszsúly után úgy érezte, szinte elrepül a bal lába.

Magabiztos kéz fogta le a combját.

– Azért ne olyan gyorsan, felügyelő – mondta a nővér. – Mindjárt jön dr. Shah. A gipsz lekerült, de ez még közel sem a vége.

Finoman megpaskolta Kim combját, mintha egy gyerekhez beszélne.

– Persze, de nagyon sok helyre kell...

– Ááá, Miss Stone! – érkezett dr. Shah. – Látom, ma is ugyanolyan türelmes, mint általában.

– Nézze, doki, én csak vissza akarok menni...

– Elég frusztráló, amikor a test nem engedelmeskedik az akaratunknak, igaz?

Kim résnyire szűkítette a szemét a férfi könnyed hangvételét hallva.

Dr. Shah a szemüvege fölött nézett rá, ahogy azon a napon is tette, amikor Kimet betolták a vizsgálóba az egyik kollégája halála után.

A felügyelő minél hamarabb szeretett volna lemászni az ágyról és megszökni a kórházból, de az orvos nyugodt, lágy hangja kissé elbizonytalanította. Igazából fogalma sem volt, hová akar menni. Csak azt tudta, hogy a kollégája összetörve fekszik egy harangtorony aljában, és hogy őt erőszakkal vitték el a helyszínről.

Visszatérve a jelenbe, figyelte, ahogy dr. Shah megfogja a két bokáját, mintha csak gyengéden le akarná fogni őt.

– Emelje fel! – mondta a férfi, és megkopogtatta Kim bal bokáját, majd a kezét a lábfeje fölé tette.

Eltelt néhány másodperc, mire az agy elküldte a parancsot az izmoknak, amelyek hetekig pihentek.

A láb végül felemelkedett, és megérintette az orvos kinyújtott kezét. Aztán megállt a levegőben, majd a combizmok lassan visszarendték az ágyra.

– Most balra! – mondta az orvos. – Rendben, jobbra. Az izmok legyengültek, és csak lassan szabad visszaépíteni őket, a lába még nincs rendben – nézett Shah a szemüvege felett.

Mintha Kim nem tudta volna! A gipsz belevágott, és nyomot hagyott a tejfehér bőrén, egy ötcentis vágás futott végig a lábszáron, ahol a csont kiszakította a bőrt.

– A röntgen szerint a csont szépen összeforrt, azonban... – folytatta az orvos, majd hirtelen elhallgatott.

Soha semmi jó nem származott még az „azonban” szóból, gondolta Kim.

– Nagyon óvatosnak kell lennie. Fájdalmai lesznek, és az izmai jelentősen gyengültek az igénybevétel hiányától. Szeretném, ha legalább három fizioterápiás kezelést...

– Doki, ugye tudja, mit akarok mondani?

– Meg kell értenie, hogy a lábának időre és kímélő tornáztatásra van szüksége, hogy rendbe jöjjön. A csont gyógyulása még csak az első lépés...

– Dr. Shah – szakította félbe Kim.

Az orvos nagyot sóhajtott a felügyelő türelmetlen tekintetét látva.

Aztán a mankók felé biccentett, amiket Kim az ajtótól jobbra lévő papírtörlőnek támasztott.

– Szeretném, ha részt venne néhány fizioterápiás kezelésen, és legalább addig használná a mankókat.

– Dr. Shah – próbálkozott tovább Kim.

– Visszamehet dolgozni, feltéve, hogy csak könnyebb feladatokat végez, ha lehet, íróasztalnál.

Kim az ágy szélére lendítette a jobb lábát, majd a csípő- és farizmai segítségével a balt is odébb csúsztatta.

– Tehát hivatalosan ön végzett itt velem?

A férfi lassan bólintott, mint aki tudja, hogy az egyikük még meg fogja bánni ezt a döntést.

Kim lejjebb engedte magát az ágyról, és feltett kézzel állította meg a segítségére siető orvost meg a nővért.

Előbb a jobb, majd a bal lábát tette le a padlóra.

Fájdalomhullám futott végig a lábszárától a csípőjéig.

Megbicsaklott.

Az orvos nyúlt, hogy megtámassza, de Kim a fejét ingatva tiltakozott, majd megkapaszkodott az ágyban.

Újra próbálkozott, nem törődve a zsibbadással, amitől az jutott

eszébe, hogy a lába talán magától felemelkedik, mint valami bűvészmutatványban.

Tisztában volt vele, hogy a lába hat hetet töltött egy biztonságos burookban, és az instabilitás most kissé elbizonytalanította.

Erősen összpontosított, és tett egy lépést.

Most is fáj, de talán nem annyira, igaz, ezúttal már számított is rá. Nem törődve a homlokán formálódó izzadságcseppel, újabb lépést tett.

Dr. Shah kissé hátrább húzódva figyelte.

Kim tovább közelített az ajtóhoz.

– Ne siettesse a gyógyulást! – mondta az orvos.

A felügyelő keze már a kilincsen volt, amikor visszafordult, hogy megköszönje a férfinak.

A kedves tekintete megköszönte a nő szavait, Kim pedig kilépett a folyosóra. Becsukta az ajtót, sikerült bent hagynia a mankókat.

Lassan haladt a kórház kijárata felé, meg is feledkezett róla, hogy milyen messze van. Két mankóval érkezett a gipszlevételre, hat héten át meglehetősen hozzászokott a két pluszlábhoz.

Tíz lépést számolt, mire a lifthez ért. Lépésenként lett egyre természetesebb a járás, mintha egy távoli emlék térne vissza, de aztán hirtelen élmelyegni kezdett az erőlködéstől.

Egy pillanatig a falnak támaszkodva megpihent, és bosszantotta, hogy az izmok még mindig nem ébredtek fel.

– Segíthetek, hölgyem? – kérdezte egy piros pólós önkéntes, akit a névtáblája szerint Terrynek hívtak.

Kim a fejét ingatta, a férfi pedig kinyitott egy ajtót tőle jobbra.

– Várjon egy kicsit, itt egy kerekesszék – mutatott az önkéntes a kis tárolóba. – Úgy néz ki, mint aki mindjárt összeesik.

– Köszönöm, nincs semmi bajom, jól vagyok – mondta Kim, és elhagyva a kedves férfit, tovább-botorkált a kijárat felé.

Az automata ajtóhoz közeledve észrevette a taxit, amivel érkezett. Azt mondta a sofőrnek, hogy várja meg.

Sajnos nem tudott elég gyors lenni.

De ideje volt visszatérni a munkájához és a csapatához. Igaz, hogy a csapat már sosem lesz olyan, mint azelőtt, de így is nagyon hiányzott neki. Sokáig volt távol tőlük.

2. fejezet

Dr. Gordon Cordell megállt az apartmanház előtt, és elcsodálkozott, milyen hirtelen fordult a szerencséje.

Nem volt olyan terület az életében, amely ne változott volna meg az utóbbi hat hétben, a Sadie Winters halálát követő nyomozás óta. A lány az orvos régi középiskolájában, a Heathcresten halt meg. A rendőrség Black Country vagonos elitcsaládjából származó gyerekei után nyomozott, életük minden aspektusát megvizsgálva. Ebben a nyomozásban derült ki, hogy Cordell illegális abortuszt hajtott végre Sadie tizenhat éves nővérén.

Nem mintha lett volna más választása. Amikor az apa elvitte hozzá a lányt, már vagy három héttel meghaladta a törvény által szabályozott huszonnegyedik hetet, és Cordell nem konzultált másik orvossal, ahogy a törvény előírja, hanem egyszerűen elvégezte az abortuszt.

Szerencsére semmilyen feljegyzést nem készített az eljárásról, és a Winters családból már szinte semmi sem maradt, úgyhogy ők nem fogják szétkürtölni a dolgot.

Viszont az a kurva kis nyomozónő a West Midlands-i rendőrségtől mindent megtett, hogy vádat emelhessenek ellene. De elbukott.

A Pikkek titkos társasága összefogott, és megvédte Cordellt. Az orvos hálát adott a napnak, amikor tizenegy évesen meghívták a Heathcrest négy titkos társaságának egyikébe. Élvezte a kiválasztottak presztízsét, és örült a testvériség által kínált előnyöknek és kapcsolatoknak, amelyek az iskola elvégzése után is megmaradtak.

Ha valaki egyszer a Pikkek tagja volt, az örökre az maradt. És ahogy az várható volt, a magas pozícióban lévő Pikkek megvédték. Egészen addig, amíg nem múlt el a veszély.

Aztán küldtek neki egy kártyát.

És egy pillanat alatt elmúlt az érinthetlenség kéjes érzése, amikor kibontotta a borítékot, és egy darabokra tépett kártyalapot talált benne. A kilences apró darabjait kapta. Semmilyen levél, semmiféle magyarázat nem volt hozzá. És nem is volt rá szükség, Cordell pontosan megértette az üzenetet.

A Pikkek egyetlen ok miatt védték meg: nem akarták, hogy a rendőrség tegye tönkre őt, mert ők maguk akarták megtenni ezt.

A boríték kinyitása után negyvennyolc órával Cordellt kirúgták a Stourport-on-Severni Oakland magánkórházban betöltött főorvosi állásából. Még ugyanazon a napon lefoglalták a vadonatúj Lexusát, a felesége pedig két nappal később dobta ki, miután megtudta, miért vesztette el az állását. A Pikkek nem azért voltak dühöseks rá, mert elvégezte az illegális abortuszt, hanem azért, mert lebukott.

Egy hét után sikerült állást kapnia Dudley városának egészségügyi hatóságánál, ahol nagyon örültek neki.

És Cordell szerint meg is volt rá az okuk. Az ország legjobb iskoláiban tanult, a szakmai múltja kifogástalan. Persze csak hivatalosan.

A keresete messze elmaradt az Oaklandben kapott hat számjegyű fizetésétől, de arra azért elég volt, hogy kifizesse a bankkölcsönt a házra, amit most a felesége lakott, fizesse a másfél szobás kis lakás bérleti díját Dudley-ban, és vegyen egy kilencéves Vauxhallt.

De ez mind csak átmeneti kellemetlenség, ezt jól tudta. Ez volt a büntetése, amiért elkapták. Amiért a rendőrség annyira közel került egy nagy múltú titkos társasághoz, hogy egy pillanatra meglegyintette őket a botrány szele. Mégis tudta, hogy a szerencséje vissza fog térni. Nemsokára megkeresi egy Pikk, aki segítséget kér tőle. Valaki a Lordok Házából vagy a kormányból, akinek van egy kamasz lánya, és olyan személynek kell megoldania a problémát, aki tartja a száját.

És ekkor visszafogadják majd. Újra elfoglalhatja a régi állását, a Lexus megjelenik az öt háló- és négy fürdőszobás házuk felhajtóján Hartleburyben, a felesége pedig örömmel megbocsát. És hazatérhet az igazi otthonába.

De most egyelőre csak rutinműtéteket végez az aljanépségen az állami szektorban, azért a csekély összegért, amit jelenleg ér.

– Ó, doktor úr...

– Ne most, Mrs. Wilkins! – mordult rá az asszonyra, aki az 1A lakásból kukucskált ki, amikor Cordell elhaladt előtte.

Mióta egyszer felelőtlenül megemlítette neki, hogy orvos, a nő szinte napi szinten támadta le egészen változatos tünetlistával.

– Én csak...

– Bocsánat, de nem érek rá – mondta Cordell, miközben felért az első lépcsőfordulóba.

Még ott is hallotta a reklamálást, de nem ment vissza. Igazából örült, hogy az asszonnak nincs internete, mert ott az egyik halálos betegséget találná a másik után.

Felment két lépcsősort, és közben igyekezett kontrollálni a légzését. A testtömege nem viselte jól a lift hiányát, de egy hónap alatt több mint hét kilót adott le a száznegyvenből. És bár nem szerette volna, ha sokáig húzódik a száműzetése, titokban reménykedett, hogy a hazatérése előtt még vagy hat kilót ledob. A felesége, Lilith, tucatszám diétát próbált már, a legapróbb siker nélkül, pedig Cordell mondogatta neki, hogy a kevesebb étel mellett a több testmozgás az egyetlen megoldás. Volt benne némi káröröm, és már várta, hogy mikor adhat elő egy amolyan „ugye megmondtam” beszédet.

Ezek a lépcsők és a gyorskajak elhagyása meghozta a gyümölcsöt.

Nem törődött a nehéz légzésével, a fehér csillagokkal a szeme előtt, az izzadó homlokával, csak kinyitotta az átmeneti otthona ajtaját. Évek óta megvolt ez a lakása, de csak időnként aludt itt.

Egyenesen a nappaliba lépett, amit napról napra kisebbnek érzett.

Egy boltív vezetett az apró konyhába, ahol nem volt ablak, volt viszont rengeteg beépített szekrény.

Egy ajtó nyílt a hálósobába, ahonnan a mögötte lévő kis fürdőbe lehetett jutni.

Az egész lakás ugyanaz az üres doboz volt, mint amikor átvette a kulcsait.

Átment a hálósobába, és közben meglazította a nyakkendőjét. Az első pár nap elteltével Lilith megengedte neki, hogy visszamenjen, és összeszedjen magának egy bőröndnyi ruhát. A nő azt is mondta, hogy vigye el mindet, de semmi máshoz ne nyúljon.

Önelégülten elvigyorodott. A felesége nem vette észre, amikor elcsórta az éjjeliszekrényről a két fiuk fotóját. Saul már sebész, és Luke is orvosnak tanul. Apró dicsőség, de dicsőség.

Benyúlt a bőrönd aljába, hogy kivegye a képet, ahogy mindig is szokta.

Az éjjeliszekrényre tett fénykép felért egy beismeréssel, hogy a helyzete nem átmeneti, de ezt képtelen volt elismerni.

A vastag ujjai csak a bőrönd belsejének selyem anyagát kaparták.

A homlokát ráncolva tolta félre a tartalék pár cipőt és két pár zoknit.

De semmit sem érzett, csak a selymet és a leszorító pántot.

Körülnézett a szobában, bár tudta, hogy még nem vette ki a képet a biztonságos helyéről.

– Mi a franc...

Nem tudta végigmondani, amit akart, mert vakító fájdalom hástított a fejébe.

Előrezuhant, miközben üvegcsörömpölés visszhangzott a fülében.

Csillagokat látott, és felkavarodott a gyomra. Úgy tűnt, mindjárt elveszíti az eszméletét. Nagyot nyelt, hogy egy kicsit elfojtsa a hányingerét.

Gyorsan pislogott, hátha így elkerülheti a leszálló sötétséget.

– Jó estét, dr. Cordell! – mondta egy nyugodt, színtelen hang mögötte.

Az orvos a hányingerrel küzdve próbált megfordulni és szembenézni a támadójával.

A hang nem volt ismerős, de ahogy megfordult, rájött, hogy az arc igen. Látta már ezt az arcot, de nem tudta felidézni, hol.

– Mi a...

– Pofa be! – szakította félbe a támadó. – Igazán aranyos fiai vannak – hallotta Cordell, és próbálta visszanyerni a normális látását.

Csak ekkor ébredt rá, hogy a fényképpel vágták fejbe. A csodálatos fiai fényképével.

Azt vágták az arcába.

– Eljött az idő, dr. Cordell. Választania kell.